

paa en offentlig Retirade end Præstekone, sagde hun. — Man havde jo sine Idealer, Højstærede! Vi bildte os i de Tider ind, at vi Mennesker har Raad til at holde Æresfølelse. Gud hjælpe os, min Herre! Det er en kostbar Fornøjelse at staldfodre den Slags Luksusdyr. Det var min Kones sidste Ord, inden hun døde. — Naa, men det var jo ikke netop det, vi skulde tale om,“ afbrød han sig selv og gav sig til at søge i sine Lommer efter Notebogen. „Vi skulde jo gerne have et Interview.“

Med Forbavelse havde Mads Vestrup set, at der fra den forhutlede Drukkenbolts Øjne rullede to store Tårer, og han kom atter til at tænke paa Frelseren, der havde færdedes mellem Sviregaster og Skøger, ja havde foretrukket deres Selskab for farisæiske Præsters. Hvor han forstod det! Ja, han havde vidst det, den gudkaarne, at saalænge et Menneske ikke var forhærdet i Selvretfærdighed men kunde fortvivle, var der endnu Haab om hans Oprejsning.

Hr. Carlsen fandt omsider Notebogen nede i Foret af Jakken, men nu gjorde han den Opdagelse, at ogsaa Fyldepenne var bleven væk for ham, og han maatte paa ny begynde en omstændelig Ransagning af sin Person.

Imidlertid erklærede Mads Vestrup, at han ønskede Samtalen udsat til den næste Dag. Han vilde da i Mellemtiden tænke over, hvad der af hans Privatliv kunde vedkomme Offenligheden, og maaske foretrak han selv at udarbejde en Redegørelse for sin Stilling til Kirken og det kristne Menighedsliv.

„Ja — Død og Pine! — det vilde naturligvis gøre sig